

Глава IX

Сивите дъждовни облаци, от които слабо ръсеше, с тъмния си фон на северозапад обещаваха по-силни валежи, ако не порои, обаче онези няколко капчици бяха прекалено малко, за да си отвори човек чадъра, пък и минувачите започнаха да ги затварят. След като паркирах на Конгресния площад срещу Църквата на монахините, се запътих към сградата на ректората на люблянския университет. Щях да се срещна с Марта, приятелка на Гиги, която ми обясни по телефона, че предната вечер многократно се мъчела да се обади на Гиги по телефона. Съвсем възможно е да е изтощена батерията на джиясема ѝ – беше една от възможностите, която тя ми спомена между другото. Казано накратко, изобщо не могла да ѝ се обади. Сега Марта идваше от противоположната страна. Хубаво, че се отзова толкова бързо.

- Здравсти! – весело я поздравих. Беше стара позната. И след всичко, което преживях неотдавна, доста повече се зарадвах на познато лице, отколкото иначе.

- Здравей! Не мога да се свържа с нея – лицето на Марта беше сериозно, без обичайната усмивка при срещите.

- А казваш, че е в Любляна.

- Да, най-вероятно. Не е заминала на почивка, знам това.

- Тогава ще я намерим. При всички положения трябва да се срещна с нея на.

- Каза ми, да. А напоследък е особено объркана. Първо се раздели с Матеуж, това беше третият ѝ приятел през тази година или не знам кой поред. Излизаше с него от време на време. И сама не знам, дали всички тези познанства толкова я объркаха, или с нея нещо и иначе не е наред.

Вдигнах рамене. Разбира се, че Гиги „и иначе“ си беше откачена, по отношение на това имах по-изяснени понятия, за да се съмнявам.

- И каква е сега програмата ѝ? – попитах с усмив-

ка.

- Програмата ѝ? – замислено повтори Марта. – Ами в това е проблемът. Боя се, че работата е по-сериозна от онова, което е само нейна програма. Беше видимо доста разстроена. Първо не получи ролята в една театрална постановка, за която кандидатстваше, макар че е родена за нея. След това се разболя или нещо такова, доколкото можах да разбера от онези нейни приказки, когато на последната ни среща здраво се нафирка. Поне доколкото я познавам, по отношение на нейните навици това беше прекалено. През цялото време се въртеше около безсмислието на живота и че щяла да се самоубие.

- Какво? – бързо станах сериозен. – Че щяла да се самоубие? Май наистина здраво се е нафиркала!

- Та от тези нейни приказки трудно можеш да си помислиш нещо друго. Така е. А иначе, ще видим. Съвсем в неподходящ момент се обади. И неприятности ще си вземеш на главата.

- Неприятности? – Това беше безсмислица, защото неотдавна имах работа с неща, доста по-лоши от такива маловажни проблеми на земяните или на някаква откачена тъпачка.

- Ако извърши самоубийство след срещата с теб, ще имаш сериозни проблеми.

- Ама ти сериозно ли мислиш за това нейно самоубийство?

- В такова объркано състояние, в каквото е сега, всичко е възможно.

- Ама тя не бива да върши самоубийство! Луда ли си!

- Не аз. Тя. – Марта се засмя. Хм. Разбира се, тя познаваше както Гиги, така и мен, като при това съвсем добре знаеше колко означава за мен тази побъркана крава. Нищо. Обаче сега беше друго.

- Знаеш ли какво... – започнах аз.

- Какво? – усмивката на Марта изразяваше само убеждението ѝ за неоспоримостта на всичко, което каза.

- Тя не бива да извърши самоубийство. Тя... – мал-

ко се запънах в търсене на точната дума, – тя няма право.

- Право? – повтори Марта, погледна ме, все пак изражението на лицето ми трябва да я е изненадало, и вдигна рамене, сякаш всичко това според нея не си струва прекалено напъване на мозъка.

Доста ме смути насмешливия отенък в гласа ѝ.

- Нима евентуалното самоубийство на приятелката ти изобщо не те засяга?

- Ами... Вероятно не. – Марта ме погледна с още по-жив интерес. – Интересно.

- Какво?

- Твоят възобновен интерес към нея. Просто изведнъж.

- Добре, Марта. – Опитах се да се концентрирам в по-трезво мислене. Най-вероятно бях показал малко прекалена заинтересованост, когато Марта спомена, че Гиги може да извърши самоубийство. – Трябва ни. Сериозно говоря. Спешно ни трябва.

Марта полека-лека стана сериозна.

- Кои са тези 'ние'? Мислех, че става дума за теб. Значи, нищо лично? – Продължих съвсем сериозно да я гледам, а тя мен, и след кратко размишление тя вдигна вежди: – А може би наистина е възможно.

- Да, много възможно! – сериозно, с доста строг тон продължих. – Трябва да я намерим. И то колкото се може по-скоро. Прекалено лоши последици би могло да предизвика нейното самоубийство. Не трябва да го извърши.

- Хм. Не очаквах такова нещо! На последната среща, съответно напоследък при повечето ни разговори, тя ми се оплакваше, че на никого нямало да липсва, но аз ѝ казвах обратното, макар че тези нейни думи ми се струваха съвсем реални. Всъщност, според мен, това бяха единствените що-годе смислени думи от всичките ѝ приказки. А ако ти казваш друго, нека бъде твоята. Защото не я мразя, само че до гуша ми дойде от тези нейни депресии, иначе дори бих ѝ пожелала малко радост. А защо не? Нека момичето малко да се зарадва. Само че кой

би я зарадвал? Ти ли?

Слушах я спокойно съсредоточен.

- Окей - Марта се приближи до мен. - Би могъл да ми кажеш още нещо за това кои сте тези 'ние' или за този твой възобновен интерес към нея. Ако не е тайна, разбира се.

Вече бях отворил уста, но пак ги затворих. Та все пак не можех да ѝ кажа всичко, защото щеше да почне да си мисли, че не съм с целия. Първо Гиги, а сега и аз. По дяволите. Но и любопитството ѝ събудих. Реакцията ми на думите ѝ наистина трябваше да бъде противна на нейните очаквания. Обаче какво да ѝ кажа? Нищо от онова, за което фактически ставаше дума, не можех да ѝ посоча като причина.

- Да оставим причините за по-късно. За предпочитане е да я потърсим, докато още не е късно, а за останалото ще можем да разговаряме вече след това, колкото искаме.

Въпреки че външно останах сериозен, в себе си се усмихнах, защото ѝ говорех така, както чутините на мен. Сякаш тяхната тактика на измъкване при даване на отговори вече съвсем ми беше влязла в кръвта. Марта още известно време ме гледаше със съмнение, дали всичко това е наистина така, както трябва да бъде и както се виждаше от моето упорито настояване първо да потърсим Гиги, и с глава посочи към центъра на града:

- Може би Даря е в някое от тези заведения тук. Напоследък често я виждах с Гиги.

- Окей - съгласих се аз и тръгнах след нея към Чопова улица, където, след като проверихме в две заведения, наистина открихме на една маса Даря в компания на приятелки.

- Здравсти, Даря! - извика Марта, за да я поздрави и да насочи вниманието ѝ към себе си. - Да си виждала Гиги? Спешно трябва да се срещнем с нея.

- И аз я търся. Снощи съвсем превъртя. Първо се напи, след това дойде нейният познат с коженото яке, слаб, висок, сигурно си го виждала, не знам как се казва, винаги пуловера му се вижда под якето, дилър или

нещо такова е, препродава дрога. Не знам какво общо има с него, иначе няколко пъти се е друсала, въпреки че според мен още не се е пристрастила, поне преди не беше. С него нещо се спречка. Мисля, че искаше от нея пари или ѝ предлагаше от тревата си, ако не и нещо по-силно. По-късно, в един след полунощ, я видях в пъба до хотел Турист, наистина изглеждаше надрусана. Седна и при нас, въпреки че никак не беше приказлива. Казваше, че всичко това нямало смисъл, но за нея това не е нещо необичайно. Обаче от време на време се губеше в някакво безучастно вторачване, а след това изведнъж, съвсем разбудена, се впусна да ни обяснява онази нейна роля в театъра, която трябвало да получи, но не я получила, че започна на всички ни да става неприятно, и след като няколко пъти поред се опитахме да я накараме да смени темата, защото повтаряше все едни и същи обяснения, започна да разправя, че хич не ни било грижа за нея, ама че и нея вече не я е грижа за нас. И още нещо в този смисъл, докато накрая, като ставаше, а няколко пъти беше сядала обратно, енергично заяви, че така и така е все едно, защото вече нямало никого повече да обременява и то по-скоро, отколкото си мислим. Пък и убийствено сериозно се държеше при това. Направо с фанатична решителност. След това мърмореше още нещо, не знам какво, само че накрая съвсем ясно и достатъчно високо заяви: Още нощес. След като я погледнахме тъпо, защото друго при такава идиотска сцена не можеш и да направиш, тя още няколко пъти повтори онова свое – още нощес, иначе по-тихо, повече на себе си, обаче направо с бесен инат.

Приблизих се до Марта.

- Ако е останала без ролята и, може би и без работа, а с онези нейни приятели не върви, така че сега е останала само на алкохол или наркотици, всичко вече е възможно, а?

- В такъв момент не бива да остава сама – съгласи се Марта. – Когато много нещастия едновременно ти се стоварят на главата, и то само крайно неприятни, тогава пък имаш нужда от малко подкрепа, може би при близ-

ки; ако ги нямаш – при приятели.

- Трябва да я намерим, след това аз ще разговарям с нея – казах аз.

- Хм – оценяващият поглед на Марта за няколко мига се спря на лицето ми. Ако поведението на Гиги надхвърли границата на нейното разбиране, моята загриженост за Гиги очевидно ѝ се струваше не по-малко необичайна. Веднага констатирах това. С Гиги обичайно се поздравявах набързо, поне в присъствието на Марта, и то повече мимоходом.

- Но къде, по дяволите, би могла да отиде? – казах аз с цялата си решителност. Защото, каквото и да стане, ще, съвсем ясно ми беше, че съществува прекалено голям риск с дяволски важни последици.

Прекалено важна беше, защото не ставаше дума само за живота на някаква тъпачка. Много тъпо! Войната можеше да избухне всеки момент, всичко беше на косъм, а сега оставаше да се разкрие и това нарушено равновесие между силите на противниците. Острините още не знаят, че чутините нямат достъп до своите енергийни полета. Обаче рано или късно ще узнаят и съвсем възможно е на чутините повече да не им остава доста време, въпреки че споменавах за достатъчната мощ на своите въоръжени сили и в случай на затворен достъп до най-големите енергийни полета. Да, чутините ще се бият. За това няма съмнение. Обаче енергийните бойни ракети, както на едните, така и на другите, най-вероятно от антиматерия, могат да взривяват планети. И едните, и другите имат такива оръжия. И за унищожението на Земята е достатъчна само една такава ракета, а те имат от тях хиляди, какви ти хиляди – милиарди. Само равенството на силите поддържа мира. Само мирът е онова, което може да гарантира оцеляването на земляните. Равновесието на силите трябва да се запази. Трябва да отворя онзи вход. Трябва да издържа проверката и затова преди всичко трябва да се срещна първо с пустото му момиче, което точно в този съвсем неподходящ момент има тези пусти проблеми! Не се съмнявах нито в себе си, нито в способността си да убеж-

давам. Само трябва да открия Гиги.

- Да видим, къде би могла да бъде – казах аз с желание за по-спокойно и по-ефективно мислене, – а след това ще действаме. И то бързо.

Никой не възрази. Всъщност, всички гледаха към мен – както двете момичета до Даря, така и трите момчета на съседната маса, които още преди това нададоха ухо на разговора, отчасти заради решителното ми изказване, а отчасти защото ставаше дума за тяхна позната, която спадаше към малко по-широк кръг от тамошната компания. С малка уговорка и в дадените обстоятелства дори бихме могли да кажем, че е тяхна приятелка.

- Ей! – обади се възслаб младеж с износена флаanelка и с още по-износени парени дънки. Дори бяха и скъсани, макар и, най-вероятно, нарочно, защото цялата му компания, що се отнася до външността, следваше същата модна тенденция, много подходяща за хипари, с акцент върху бунта, който предизвикателно се подчертаваше от наметнатите кожени якета, а беше лято, горещо лято. – Гиги ли търсиш?

- Да – отвърнах аз на кльощавия тип, като го наблюдавах с оценяващ поглед, а след това и неговата компания, и пак слабото му обрасло лице, защото ако Гиги беше дружила с тези типове, съвсем възможно да е попаднала под влиянието на наркотиците.

- Преди малко разговарях с нейната съквартирантка. Питаше ме за нея.

- Кой? Нейната съквартирантка?

- Тази, дето живее с нея. Казва, че я няма вече два дни. За една нощ, може би по-скоро по някое време, е останала по-дълго на някакъв купон. Иначе, преди това ѝ е казвала, че ще отсъства по-дълго, а този път изведнъж я няма.

- Показвала ли е някаква склонност към самоубийство? – трябваше възможно по-скоро да изясня този въпрос. – Би ли могла да извърши самоубийство?

- Ами, доста е откачена – кльощавият пич идиотски се засмя. Погледнах го още по-проницателно, но не забелязах това особено да смути моя събеседник-хипар,

може би студент в по-горните курсове, дори съвсем простодушнo се засмя с цял глас, въпреки че такъв смях беше последното, което очаквах от него. – Поне по моите критерии, бих казал, малко попрекали.

- По твоите критерии? – слабото, по-точно кльошаво небръснато лице с четина, дълга сантиметър, което беше под въздействието на погълнатия алкохол, правеше далеч не сериозно впечатление. Трудно можех да си представя, че този тип изобщо има някакви критерии. А при всички положения погледът ми трябва да е изразявал доста ясно мислите ми, защото ги разчете дори и събеседникът ми, въпреки цялата си иначе очевидна, поне външно, безучастност.

- Да. И по моите критерии малко попрекали. И това не е добре...

- Съвсем сигурно, че не е – прекъснах го аз, защото не биваше да губя повече време. – Къде мога да я намеря?

Възслабото му лице отново стана сериозно, докато премисляше възможен отговор.

- Ако става дума за самоубийство, което Гиги съвсем сигурно може да извърши, има едно място, поне по мое мнение, за което многократно е говорела с намеци. Няколко пъти ми го е споменавала, но досега за него ми беше все едно, обаче тъй като толкова пъти го е повтаряла, дори го запомних.

- Можеш ли да ме заведеш там? Плащам. С удоволствие ще се отблагодаря за усилиято.

На масата сложих двеста евро. Разбира се, бях готов да дам и повече и при необходимост щях да го направя. А що се отнася до моята оценка на събеседника и компанията му, тази сума за такава услуга беше съвсем достатъчна.

- Достатъчно ли е?

Кльошавият пич погледна банкнотите, след това мен и отново банкнотите, и намекна да добавя още малко, и когато прибавих още двеста евро, показва, че са му направили положително впечатление, и така пъргаво се надигна, сякаш цялата му залежала се безучастност

падна от него.

- Е, окей. Обаче не бива да се разочаровате, ако в края на краищата още не е извършила самоубийство. Защото при нея всичко е възможно.

- Няма да се разочаровам. Всъщност, точно от самоубийството се боя.

* * *

Брадатият тръгна по една странична пътека до храсталаците, под клони, надвесени над утъпканата пътека.

- Ей там, до онова дърво. Малко по-нататък са онези отвесни скали. Ако е някъде, тук е. А сега – аз ли да отида или вие, както желаете. Можем да отидем и всички заедно.

Това нямаше да е добре.

- Не, за предпочитане е да отида сам.

В крайно напрегнато чувствено състояние и сама не знае какво прави. Ако не го е направила? При нея чувствата бързо са се разбушували първо в една и веднага след това – в противоположна посока. След това може би се е успокоила за известно време, и то почти до безчувственост, Поне, съдейки по спомена си, бих ѝ приписал нещо такова.

- Първо ще я попитам за пътя или пък изобщо къде се срещат хора, нещо в този смисъл – продължих аз, – и преди да се замисли за практическата вероятност за случайна среща, ще я въвека в разговор.

- Хм! – брадатият ме стрелна с поглед изпод вежди. – Интересно.

Всъщност, това беше всичко, което каза. Просто-тата на плана ми дори го накара да изрази признанието си с усмивка.

Тръгнах напред, до дървото се спрях, очертанията на женска фигура трябваше всеки момент да се покажат пред мен, но не ги виждах. Предпазливо се придвижих напред, все още нищо, никъде никого, чак до ръба на пропастта отидох, пак се огледах, беше тъмно, по дяво-

лите, а хресталака, с който беше обрасло всичко, беше още по-тъмен. Погледнах надолу. Ха, няма да е добре да паднеш от тази скала. Най-вероятно наистина ще се убиеш. Още малко се наведох напред. Наистина ще се убиеш. Поне по всяка вероятност. Неволно се отдръпнах малко назад, въпреки че почвата под краката ми беше доста твърда.

- А това място не е съвсем невинно – измърморих под носа си и завъртях отрицателно глава, за да изразя несъгласието си с непонятното за мен самоубийствено начинание. И тогава, в момент на по-силно завъртане на главата, с ъгълчето на окото си улових тъмните очертания на нещо, което не беше съставна част от хреста. Инстинктивно се обърнах в онази посока. Тя трябваше да бъде. При всички положения някой седеше под хреста. Съвсем тихо този някой ме наблюдаваше.

- Здравсти! – поздравих с леко движение на ръката. – А тук можеш доста бързо да полетиш в неправилната посока, а?

- Да – потвърди женски глас.

- През деня тази пътека ми е съвсем ясна, а сега в тъмното всичко е различно. Тук бързо можеш да се изгубиш, нали?

- Да – отново получих потвърждение на своето предположение.

- Всъщност, малко повече съм се отклонил от пътя.

Приблжих се до женската фигура, свита в сянката на хресталака. Тя седеше там на земята, с ръце около коленете, притиснати чак до брадичката ѝ, облегната на тях, и гледаше пред себе си. Сякаш да не се остави да я смушават или пък, което беше по-вероятно, само чакаше да продължа напред, да мина покрай нея, или да се върна назад. При всички положения не показваше никакво желание за разговор. Обаче и аз не показвах никакво желание да си отида, което най-вероятно не си пролича веднага, обаче после, когато седнах близо до нея, тази моя решителност трябваше да стане за нея доста смушавашо присъстваща. Очертанията на жената в

тъмното от пълно спокойствие преминаха към различни движения, показващи намерение за ставане, а след това – към някаква нерешителност с повторно отдръпване назад към храстите.

- Как всъщност се слиза долу? – я попитах със спокоен глас на човек, който се разхожда вечер, като показвах с ръка към пропастта, без да се интересувам от нейните реакции.

- Натам трябва да вървите – ми обясни с движение на ръката по посоката, от която дойдох.

- А?

- До онова дърво, а след това надолу – получих още по-подробно обяснение.

Това беше казано с по-общителен тон. Поне добих такова впечатление.

- Ами какво има тук долу, пропаст или какво? – подхванах с обичайния разговорен тон на излетниците.

- Да – отново кратко отговори жената. Все пак беше прекалено тъмно, за да разпозная лицето. Лицето на Гиги изникна от спомена ми с всичките си особености, така че през тъмнината вече търсех познати очертания. И когато накрая се раздвижи и се наведе напред, иначе само за кратко, лицето ѝ все пак се показа от допълнителната тъмнина на сянката на оня храсталак за няколко мига, които обаче бяха напълно достатъчни. Наистина беше тя. Иначе през цялото време имах такава усещане. Но и тя вече трябваше да ме е познала, въпреки че упорито гледаше пред себе си.

- Всички кости ще си изпотроши човек при падане тук долу, нали? Искам да кажа, ако се подхлъзне и падне долу – подхвърлих на глас размишленията си, като я гледах в очакване на отговор, а тя очевидно забеляза това и затова вместо отговор малко се отмести и след упоритото ми наблюдаване още по-силно се размърда, иначе все още под храста, и след това пак продължи да седи съвсем спокойно.

- Ще се убие – ми каза тя със спокойна безучастност, все пак с осезаема увереност по отношение на думите си.

- Хм – замислих се аз. Ако малко ѝ се възпротивя чрез добавяне на различни аргументи, може и да започне да разговаря. Може би?

- Според мен, най-вероятно само здраво ще се потроши – опънах шия, за видя по-добре пропастта, и поклатих глава.

Истинска глупост изтърсих. Наистина ще се убие.

- А иначе, нали не мислите да вършите самоубийство? – продължих аз с очевидното желание тя да направи духовита забележка.

- Не – отговорът ѝ беше незабавен. И пак кратък. Прекалено бърз, поне според вкуса ми. Но и малко яд долових в гласа ѝ заради насилственото ми проникване в нейното уединение. След това направи няколко побързи движения, пак се успокои, после рязко стана и то така изведнъж, че скочих на крака и направих бързо една крачка към пропастта.

- Не – повтори тя с още по-решителен и гневен глас. – Но какво ви засяга това?

- Охо! Май се познаваме! Виж ти, къде се срещаме! – и размахвах ръце, за да покажа изненада от такава случайност.

- Какво правиш тук?

- Аз ли? Да, вървах по онази пътека там – с ръка посочих натам, откъдето дойдох, – а след това завих и насам...

- Как можеш посред нощ да ходиш по такава пътека като муха без глава?

- Ами... Е, да. А от известно време не сме се виждали, нали?

- Да.

- Знаеш ли, вчера разговаряхме точно за теб, във връзка с един женски образ за онази пиеса, как се казваше...? Е, както и да е, търсеха интересен женски образ, та им казах точно за теб.

- За мен? Ти?

- Да, аз, разбира се. Защо ти се струва чудно? Интересна провокативност има у теб. Съвсем сериозно. Точно за твоя тип жена ставаше дума. Не искам да ка-

жа, че трябва да играеш себе си, далеч съм от тази мисъл, обаче ти можеш да представиш най-убедително провокацията, която актрисата трябва да предаде на публиката.

- Аз?

- Да.

- Искаш да кажеш, че разбираш и от театър? - Гиги нервно пристъпяше от крак на крак. - За какво, всъщност, говориш?

- Как за какво? Ако бях на твое място, щях да се поинтересувам за тази роля.

Гледах я напълно убеден в думите си.

Гиги ме погледна със съмнение, че всичко това, което говоря, е може би само чиста глупост. Казано иначе, все още не ми вярваше. Изобщо. Обаче, докато мислеше, изразът на лицето ѝ се промени, сякаш нейната убеденост в безсмислеността на всичко (и това трябва да е била една от основните и най-упорити константи на нейните размисли през последните дни и особено през последните часове) беше изгубила остротата си. Но пък и не искаше да покаже нерешителността си пред стар познат. И то особено пред мен. А че тогава беше успяла малко да ми стане досадна, при тази наша среща най-вероятно трябва да ѝ е минало за момент през ума, защото в очите ѝ за миг заиграха малко по-живи искрици.

- А какво общо имаш с тези театрали? - попита тя, въпреки първоначалното мълчание, като безучастно се беше вторачила встрани от мен.

- Ами нали знаеш, че доста години редовно посещавах театрални представления - усмихнах ѝ се аз. Наистина, известно време дори редовно ги посещавах, това ми е останало още живо в спомена. Затова толкова бързо ми дойде наум. Добре започнах. И за този женски образ би трябвало да поговоря. Значи, става дума за образа на една малко откачена тъпачка. А, разбира се, предварително се усмихвах, въпреки че в съзнанието ми не искаше да се появи нищо адекватно от гледаните театрални пиеси. Наистина, жалко, че след раздялата с Мойца престанах да ходя на театър. Тогава пък бяха сту-

дентски години. А сега не бива да прекалявам много с празните приказки. Особено с това свое мнение или, по-точно казано, с тези приказки за ролята, за която била родена, трябва да бъде предпазлив. Макар че някаква пиеса с такъв образ трябва да съществува някъде и за чутините няма да бъде трудно да подготвят представление. Ако бъде необходимо. Малко си помислих за всичко това. За съдействието могат да ѝ направят тази малка услуга. Е, да, и още нещо...

- А иначе тук е хубаво, нали? Такова спокойствие - преминах на друг тема.

- И какво в този женски образ най-много те обезпокои? - попита ме Гиги, която очевидно не чу последните ми думи.

- Ами..., този женски образ, да - напънах мозъка си. За толкова откачен женски образ изобщо не можех да се сетя. Иначе щеше да е достатъчно нещо подобно. Но нищо такова не можех да си спомня. А и няма да си спомня. И изведнъж, такова търсене на откачени женски образи. Самата Гиги беше за мен повече от достатъчно труден проблем. Не просто труден, а прекалено труден. И изведнъж да изпитам нужда от още един откачен женски образ. Не, ще се задоволя само с нея. Пък нека чутините напишат театрална роля за такъв тип актриса, каквато е тя. Да, това би било и най-добре. С всички тези техни способности, нека я напишат! А иначе тази проверка пред 77-те врати е поставена също въз основа на някакъв вид театрална пиеса. Защото всичко са заснели. Наистина на живо. А сега имат този холограмен филм, в който аз трябва да изиграя своята роля. А тази тъпачка тук - своята. Пък сега я интересува какъв е типът на откачената тъпачка в онази пиеса, която трябваше да ѝ нахвърлям. Окей, ще ѝ го опиша. Колкото повече забележки направи, толкова по-добре за нея.

- А някои основни характерни черти наистина мога да ти подсказа.

Огледах се и след като се наместих по-удобно, пак се обърнах към Гиги:

- Някои подробности са наистина забавни. В една

сцена танцува с един тип и се сваля с друг, а в друга – танцува с втория и се сваля с трети или нещо такова.

Засмях се и Гиги за пръв път също се усмихна.

- Помниш ли? – спокойно попита тя.

- Какво?

- Онази вечер на купона.

- Аа, да, разбира се, да, да.

- Стори ми се... Затова веднага си се сетил за мен, щом си видял тази сцена.

- Мислиш ли?

Гиги се засмя.

- Съвсем сигурно. Дошло ти е от подсъзнанието.

- От подсъзнанието? Хм. А може би наистина.

- Да. Да отидем там – Гиги отиде назад до едно място, което беше по-подходящо за непринуден разговор. Там имаше малко трева и малко повдигнат терен и част от скала за облегалка.

- Спомням си смеха ти – продължих аз. – Как направи това?

- Искаш да кажеш погледите, които размених с теб, докато танцувах с Матеуж?

- Да.

- Ей така – Гиги за миг съвсем се промени. Цялото ѝ лице стана оживено дяволито. И игриво. Да, точно такава беше тогава, спомних си.

- И знаеш ли какво направих след това, когато той ме дръпна встрани от теб?

- Какво?

- Бях изненадана. Той не ми харесваше. И после погледнах към теб. Ей така, виж, нали?

- Хм, ама наистина всичко си спомняш. Точно така беше.

- А след това отидох в кухнята.

Гиги се оживи. Всъщност, започна да преживява отново всичко това. Спомни си всяка подробност и така точно я придружаваше със съответното изражение на лицето, че ѝ кимах в знак на потвърждение. Това беше повече, отколкото очаквах. Така бързо получих желаното, че въодушевлението ми просто от само себе си изби

на повърхността. Точно това ми беше необходимо. Всеки нюанс на изражението върху лицето ѝ запечатвах незабавно в паметта си. И след всяка изиграна от нея сцена я поглеждах с такова въодушевление, което ни най-малко не беше престорено, така че това най-вероятно извика още по-голямо желание у нея да съживи и по-незначителните сюжетни линии на този купон. При всички положения, бях публика, за която Гиги само можеше да си мечтае. Всяка подробност на играта ѝ ме интересуваше и почти всяко леко нацупване на устните ѝ проследявах с такова въодушевление, и то без преструвки, че играта изцяло я завладя. Минахме през всички подробности. Поне засега не се сещах за нито една забравена подробност. Супер!

Иначе след това ще трябва още веднъж заедно да обмислим всичко, за да не сме пропуснали някоя важна подробност и заради необходимото прецизиране, защото и незначителните подробности също са решаващи. Такива, за които може и да не си помислиш, а след това всичко може да се изопачи. Фатално да се изопачи. Още веднъж обмислих всичко и след това поклатих глава и весело се засмях. Дяволска работа! Изобщо не очаквах, че ще ми се удаде толкова лесно. Да, чак до края стигнахме. След това се облегнахме назад на лакти, с поглед, вдигнат към небето. За малка почивка.

А Гиги неочаквано, отново сериозна, сви колене под брадичката си и обгърна с ръце свитите си крака. И след това млъкна, а моите мисли продължиха да се връщат на онзи купон и на подробностите, които трябваше да обмисля, докато Гиги ми беше под ръка. След това ще трябва да разчитам само на себе си. Обаче сега вече знаех какво и как, въпреки че трябваше още малко да обмисля всичко. Погледнах Гиги. Унесено гледаше пред себе си и когато още по-внимателно я погледнах, можах да забележа бавно стичащи се сълзи по лицето ѝ.

- Нима плачеш? - попитах я аз. - Че защо?

Само че след това си спомних нейната способност бързо да сменя настроението си, а след това и за причината да дойде на това място, поне по всяка вероятност,

така че самият аз станах по-сериозен при търсене на най-подходящите думи за възстановяване на малко позитивната атмосфера.

- Какво има? – започнах с по-утешителен тон, защото искрено исках да ѝ помогна. Трябваше да направя нещо за нея.

- Нищо.

- Нали е доста приятно тук, а?

Обаче Гиги продължаваше да гледа пред себе си, макар че близостта на лицето ми не ѝ позволяваше да потъне в безучастната усамотеност.

- Няма нищо такова, каквото казваш. Само хубави думи, да. А от театър си нямаш понятие.

- Защо говориш така? Как изведнъж стигна до такъв извод? И то така, между другото...

- Всичко това са глупости.

- Как глупости? А защо всичко това ще са глупости?

- Истината е съвсем друга.

- И каква е тази истина?

- Никаква – Гиги обърса сълзите от бузите си. – Толкова маловажна съм.

- Как? Маловажна? Какво говориш?

- Ако сега умра, никой няма и да забележи това.

- Какво ти става? И още как би забелязал. И то не само един.

- Приказвай си! Аз пък добре знам.

- Дори и на сън не можеш да си представиш колко много са – простодушно разперих ръце. – Важна си, и още как!

Гиги леко подсмъркна, бързо стрелна с поглед лицето ми, още веднъж избърса сълзите си и отново заби брадичката си между свитите колене. Дебелашка шега! След всичко, което се случи...

Гиги бавно обърна поглед отново към мен и след това учудено повдигна глава, докато погледите ни не се срещнаха, и с недоверие завъртя глава. После пак отмени поглед и отново ме погледна, а аз я гледах силно обезпокоен и най-вероятно с израз на учудване върху

лицето, макар и повече инстинктивно и само за няколко мига.

- Знаеш ли, Петър, имам усет за хората – отново с по-спокоен глас каза Гиги.

- Аа! – изплъзна ми се нещо, което ни най-малко не беше разбираемо, така че се поправих: – Ами да, при всички положения.

- Чуден човек си ти, Петър.

- Ха-ха! – засмях се аз подчертано весело. Иначе, дали повече изиграно, или пък не, сам не знаех точно.

- Толкова ми е чудно, не знам кога блъфираш и кога не – Гиги завъртя глава с подчертано неразбиране на установеното според нея несъответствие. – Как можеш ей-така изведнъж да се въодушевиш? Отдавна не ми се е случвало някой при събуждане на спомени да се оживи така, както ти се оживи преди малко.

- А ти? Ти не се ли оживи? – неволно заех отбранителна позиция. Кога изобщо ме е наблюдавала? Защото не спираше да играе.

Обаче Гиги продължаваше да върти отрицателно глава:

- Това не е това.

Както и да е, това размишление на Гиги, въпреки относителната погрешност, все пак беше по моему трезво. И погледът ѝ беше доста променен. Сякаш ме проучваше. Мен? Усмяхнах се.

- Ама това твоё изявление, че си маловажна, е голяма глупост. – Засмях се, докато си разменяхме погледи. – Може би и аз съм малко откачен. Не знам, защо да не съм.

Гиги се усмихна.

- Искаш ли да ти кажа колко важна си? – попитах аз с отново растяща самоувереност.

- Да – Гиги ме погледна с широко отворени очи, направо по детски.

- Е, добре.

Започнах да ме обземат забавни мисли, защото, ако ѝ кажех истината защо е толкова важна, съвсем сигурно не би ми повярвала. Нищо от онова, което е исти-

на, не би ми повярвала, така че трябваше да си измисля нещо по-просто. Може би нещо за дълбокото впечатление, което е оставила играта ѝ у мен и моята увереност в успешната ѝ кариера.

Облегнах се на лакът в колкото се може по-удобна поза, а след това обърнах поглед нагоре, където онези мои нови приятели ме чакаха, и го спуснах обратно към Гиги. Гледаше ме наистина с любопитство, с някаква смесица от несериозна игривост и очакване.

- Да - започнах аз и направих пауза за обмисляне.

- Да? - повтори Гиги.

Думите ми се спряха на върха на езика ми. При толкова силно изразено очакване, трябваше да кажа нещо по-... Завъртях отрицателно глава и леко махнах със свободната си ръка, и след повторно спиране на думите на върха на езика ми, вдигнах рамене, намръщих се, докато размишлявах, и след като все още не можех да измисля защо е толкова важна, т. е. по нейните критерии важна, погледнах отворените по детски очи на Гиги.

- Знаеш ли, двете най-големи цивилизации в тази част на космоса са на прага на войната. И сега всичко зависи от теб.

- Оо. Това пък е дори повече, отколкото очаквах. Ще се сбият за мен ли?

- Не, но нещо изключително решаващо зависи от теб.

- Прекрасно. Но също така, все пак, предпочитам да видя как ще се сбият за мен.

- Всичко зависи от убедителността на играта ти - спокойно продължих аз.

- О, това е наистина важна роля! Винаги съм искала да играя реактивна роля. - Гиги се замисли. - И с някаква по-малка роля бих се задоволила.

- И, значи, всички очи са вперени в теб...

- А аз излязох на сцената...

- Не, не, още преди...

- Преди ли? А преди... хм, какво съм направила преди? Петър, колко хубаво започна! Винаги съм се до-

верявала на способността си да познавам хората. Но че си толкова романтичен, не съм и мислела. И то днес, когато изобщо няма звезди на небето.

В отговор изразих признанието си с леко двусмислена усмивка:

- Е, да продължавам.

- Да.

- Още преди си носела в себе си чувствен заряд. Всъщност, цяло множество чувствени заряди.

- О, така, така. Хубаво говориш, Петър. Отдавна никой не ми е приказвал така.

Хм. Все пак това беше похвала. Може би не самите думи, а това, че Гиги ги изрече с толкова палаво веселие, засили още повече самоувереността ми:

- И когато излезе на сцената, всички твои чувствени заряди започнаха да бликат от теб чрез играта и да разкриват един невероятно пъстър свят на човешкото преживяване.

- Човешкото преживяване? Откъде взе тези думи?

- Да, много важна си за тях, да.

- И след това, всичко реших аз?

- Не е това. Ти няма да решиш нищо. Защото не е и необходимо. Ти си важна затова, защото без теб не можем да продължим.

- Не можете да продължите?

- Да, ужасно си важна!

- Аа. Но да говориш знаеш. И наистина имаш сценично поведение. Би трябвало да станеш актьор. Толкова убедителност има в гласа ти, че направо ще ти повярвам.

Нехайно махнах с ръка:

- Нямам такива амбиции.

- А така хубаво смеси убедителното говорене с романтичното.

Трябваше да повтора нейното „аа“, а след това я погледнах:

- Наистина ли?

- Да – потвърди тя.

- Важна си. Прекалено важна си, за да правиш ня-

какво глупаво самоубийство.

Гледах я със сериозно изражение и същевременно бесен от нейната безпомощност или защото така не трябваше да бъде, и гневът ми просто изби, когато ѝ извиках:

- Важна си, запомни това!

Гиги леко се отдръпна. Иначе, най-вероятно, се усъмни в моята нормалност, заради самоуверената убедителност, с която се изказах и още повече, заради категоричността ми, която не допускаше нито съмнение, нито възражение.

- Ами не мисля да правя самоубийство!

- Добре – стрелнах я с оценяващ поглед. – А преди?

- Преди? – Гиги ме погледна уплашено. – Колко сериозен стана!

Обаче след повторното срещане на погледите ни се обърна настрани, леко наведе глава и пак я изправи:

- Не знам. – Дълбоко пое въздух и бавно въздъхна.

- Не знам, не искам да мисля за това.

- Сега окей ли си?

Гиги ме погледна изпод вежди:

- Ами може и да съм малко странна, ама и ти си един образ, какъвто рядко се среща. Всички тези твои приказки, докато известно време се майтапиш, а след това изведнъж променяш тона и ставаш толкова строг...

Усетих, че преминаваме към ненужно сериозен разговор. Това можеше само да навреди.

- Аз бих пийнал някоя бира. Преди това бях в онова заведение, където са няколко от твоите приятели. Да отидем там, а?

Гиги кимна:

- Окей.

Очевидно нямаше повече никакво желание да се съпротивлява. Ако не друго, то моето поведение все пак поне малко я смути. А и ядоса. Най-вероятно няколко мига дори си мислеше, дали не се е поддала малко прекалено бързо. Обаче после сви рамене в смисъл на приемане на фактите. Изведнъж отново се оживи, като с

клатене на глава повтори онези мои думи, иначе повече на себе си, едва чуто:

- А пък без теб не можем да продължим...

Хм, може би не трябваше да ѝ казвам това.

* * *

В клуба на последния етаж на НАМА Гиги все често се смееше, независимо от това, дали казаното от приятелите ѝ беше духовито. Пък изобщо веселата атмосфера беше ѝ напълно достатъчна, а и отчасти заради моето жизнерадостно настроение, главната причина за което беше чувството за напредване на нашата мисия. Повече нямах никакви съмнения за емоционалните състояния на Гиги, в които толкова лесно преминаваше от една крайност в друга, и съответно можех да разгранича играта ѝ от истинското ѝ настроение. Поне дотолкова, че да ги свържа с онзи купон, и достатъчно, че да не може повече да ме смути нищо неочаквано. Поне не така, както тогава при онази проверка. Незабелязано я наблюдавах, като през това време разговарях ту с един, ту с друг, от време на време се обръщах към Гиги и се включвах в нейните разговори. Да, все повече и повече опознавах характера ѝ, както и тя моя, така че все по-задълбочено сравнявах своите чувства в момента с онези по време на някогашното парти.

Бяха различни, да. Но близо до нея не ми беше толкова трудно да си спомня тогавашните. Добре, че след онова неуспешно преминаване подхвърлих за необходимостта от по-добра подготовка за повторното изпитание. Свободата на постигане на еднакви реакции при теста вероятно точно в тази част се превърна в стриктна проверка. Защото именно тази част беше най-трудна за пресъздаване от страничен наблюдател. Ключът, значи, беше скрит в нейните и моите чувства, в чувствения заряд, който рефлектиреше от нея към мен и обратно, като при това непрекъснато се променяше, във всички крайности, ту в една, ту в друга посока, с логика, осно-

ваваща се на объркания нрав на Гиги. Дяволски „добра“ партньорка ми бяха намерили.

Видях Доброчут, придружен от непознат за мен чутин. Вероятно беше член на нашата мисия. По техния мобифон с холограмен дисплей, с който ме оборудваха и който по външен вид беше подобен на обикновен джиге-сем, макар и с далеч по-големи възможности, му казах за успешното начало и доста вероятното скорошно завършване на мисията. Само още някои подробности останяха, му подхвърлих. Обаче Доброчут ме посъветва за предпочитане да размисля за евентуални важни подробности, в които вероятно са скрити най-опасните капани. Именно в тях трябва да е ключът, както и самият аз бях предвидил. Въпреки възстановената си самоувереност, все пак предпочетох да получа още малко помощ при проверката за евентуален пропуск на нещо важно. Затова и дойде.

- Седнете. Забавна компания сме тук – ги показних, като им показвах местата до мен.

- Здравсти, Петър!

- Я! – видях Миро, който трябва да е влязъл, докато говорех с Доброчут. – Как ме намери?

- Янко ми каза за теб. Долу те видял с някаква компания, та дойдох да пийнем бира.

- Твой приятел ли е? – попита Доброчут с бързо възприетото весело настроение на нашата компания. Наистина забавно стана всичко. Сега кимна с усмивка на Миро.

- Да, тук идваме на кафе или бира, и разговор, разбира се – с усмивка обясних, след като Миро дойде на масата, – за спорта и космоса.

При последните думи устните на Доброчут се извиха в многозначителна усмивка.

И Миро се заслуша.

- За какво? За космоса ли? – попита той весело. Като имаше пред вид атмосферата, която цареше, и разговор за космоса щеше да е приемлив, още повече на бутилка бира, която веднага поръча. – Тази тематика напоследък малко сме я занемарили, трябва да призная. И

какво обсъждате?

- А, нищо – отвърнах, като се въздържах да не се разсмея, и посочих Доброчут. – Наистина интересни виждания има по някои въпроси за космоса, въпреки че още не сме имали достатъчно време за по-задълбочен разговор. Обаче една тематика сериозно обсъждаме. – Погледнах Доброчут: – Нали?

- Да, разбира се. И дори постигнахме успех, както всичко показва. – Живият отговор на Доброчут показваше неприкрита радост от тази тематика, както изобщо, така и заради забавността на такъв вид разговори.

Малко се поразместихме и освободихме място за още един стол, на който Миро се намести удобно, очевидно със съответното желание за оживена компания и между другото обясни:

- Вчера правихме седем дена след погребението на един мой познат и разговаряхме за отиването „там горе“, първо за Чистилището, после къде трябва да е Раят, иначе за мен, грешника, се предвижда само Адът, е, както и да е, мозъкът ми след тези разговори се размърда и за разговор за космоса, независимо от подхода. Ха-ха.

- А кой беше този ваш познат? – се поинтересува чутинът до Доброчут, сякаш можеше да го познава. Поне изражението на лицето му оставяше такова впечатление. А след това спокойно и със съвсем сериозен тон каза: – Вчера сте правили седем дни, казвате?

- Да. – Миро го погледна изпод вежди, защото при всичко това нещо не пасваше, т. е. нещо в току-що казаното не беше съвсем в съответствие с цялата тема, а после, след неочаквано, по глуповат начин духовито хрумване, без сам да знае откъде му се взе или как е отгатнал, че от неговия събеседник е прескочила мисъл, защото съвсем сигурно той имаше предвид обичайно познанство, го попита да не би евентуално да се е запознал с него в Чистилището. Много забавно. Не може да се въздържи. Пък и заради разпалване на живото настрояние на компанията, със смях подхвърли: – Прекалено малко време е в Чистилището, за да може там да

сте се запознали. – И при това се изсмя на своето изключително духовито остроумие, както се виждаше по реакциите на седящите около масата. На всички им се стори забавно. И аз самият със смях се обърнах към Доброчут. Обаче той, при срещане на погледите ни, само малко дяволито се усмихна, което загатваше за прикриване на все още неразкрити обстоятелства, така че неволно се сепнах. Защото все пак не знаех достатъчно за тяхната цивилизация. Но все пак, най-вероятно не беше възможно каквото и да било при тях да се отнася до такива понятия като Чистилище. Отново погледнах Доброчут, а след това неговия приятел и смеещия се Миро. Доста различна реакция на глуповатите приказки. Дори толкова различна, че почти сериозно се замислих.

- Изобщо не се обременявайте с търсене на всички възможни връзки между нашите две цивилизации – каза ми Доброчут. – Не трябва да си разваляте настрояването заради тях. Само че в много области сме свързани по-тясно, отколкото вероятно можете да си представите, но това няма никакво значение за нашата мисия. Разбира се, че сме в една лодка.

Почувствах някаква благосклонност в гласа му. Едва ли беше фалшива. Можех да я усетя по неговото изговаряне на думата „земяни“. Сега трябва да беше повече от проста благосклонност на по-високоразвита цивилизация към същества на далеч по-ниско стъпало в спиралата на развитието.

Приблжих се до Доброчут:

- Вече почти изцяло събудих спомените си за всичко, което се случи онази вечер. Тогава танцувахме също. Може би има смисъл да покана Гиги да танцуваме. След това най-вероятно ще бъда готов за онази проверка, така че утре сутринта бихме могли да тръгнем обратно.

- Окей. Доста бързо свърши тази работа. Дори по нашите разбирания бързо. Когато става дума за случки, заредени с чувства, и ние сме бавни.

- И вие? – засмях се аз. – Наистина ли?

- Да. Всички чувства имат своето раждане, своя

живот. Всяко избързване с логиката би ги унищожило, убило. – Добручут ме погледна с шеговит поглед: – Всичко приятно обикновено свършва бързо, нали? А след това, когато размишляваме за живота си, установяваме колко малко е било онова, заради което си е струвало да живеем. И ако заместим това само с разбиране по логика, какво ще ни остане? Още по-малко.

- Да, да – усмихнах се в знак на съгласие. Много бързо тези чутини можеха да изоставят хладната пресметливост и да станат необикновено човешки.

Останалата част от вечерта протече по план. С Гиги танцувахме почти два часа. След това Гиги танцуваше с други и аз я наблюдавах през това време, а и тя поглеждаше към мен. Иначе не така, както тогава, защото атмосферата все пак беше различна, обаче за няколко мига се оживи както на онзи купон, макар и само за кратко, но достатъчно, за да прескочат искри в онези моменти, които исках да събудя. И точно това ми трябваше. Както малко преди това, при тясното съприкосновение в прегръдката, в която плътно се беше долепила до мен, се почувствах като тогава. И едва плътното притискане и топлината на тялото ѝ ми възобнови спомените за последните забравени моменти, и то много точно, заедно с мислите, които ми се бяха въртели тогава в главата. Да, мислите ми тогава доста бягаха насам-натам. Ясно е, че след това съм ги забравил. Отхвърлил. Разбира се, когато се скарахме. Както и да е. Получих всичко необходимо за повторен опит за преминаване през онази проверка. Нищо повече не остана. Споменът за цялата онази вечер беше отново изцяло събуден. Изцяло? Още само малко съмнение остана за връщането от дансинга.

Седнах до Миро.

- А днес се натанцувах.

Миро в отговор безучастно кимна, замислено вторачен пред себе си, и нещо отхвърляше, като отрицателно въртеше глава. Поне на мен ми се стори променен. Иначе не прекалено, но все пак. Още веднъж го погледнах загрижено. Сякаш като че ли медитираше, ма-

кар и още да не беше напълно изпаднал в това състояние.

- Какво умуваш? – добронамерено го разбудих.

- Нищо. Тези твои нови приятели или познати, или каквито и да са, все пак са малко странни.

- А? – такава констатация, разбира се, не беше особено изненадваща, но как Миро беше стигнал до нея? Чутините с нищо не се открояваха. Особено, когато не искаха. – Какво те смути?

- Не знам как да го кажа. Ами няколко пъти разговаряхме за Чистилището.

- И Чистилището ли обсъдихте? – весело се засмях. – На религиозни въпроси ли преминахте?

- Всъщност, не. Разговаряхме за космоса. По-скоро за различни схващания за космоса, като се почне от египтяните, та досега. Казаха и някои интересни неща за различни религиозни обяснения за космоса, макар и предимно на научна основа. Поне доколкото ми позволяват познанията да ги оценя така, бих казал. Все пак обаче, малко прекалено често все към Чистилището биеха.

Набръчках чело в безсилно размишление:

- Какво искаш да кажеш – прекалено често?

- Всъщност, нямаше и да забележа това.

- Кое?

- Това, че прекалено често разговарят за Чистилището. Ако не беше това странно поведение на твоя познат. – Миро посочи с леко кимване приятеля на Добро-чут.

- Странно поведение? – вече станал съвсем сериозен, погледнах Миро. Не бях забелязал никакво особено поведение.

- Нали знаеш, че преди година почина баща ми? – продължи Миро със спокойно равнодушие. – А този твой познат с движенията си, с реакциите си, с цялото си поведение на моменти е толкова подобен на него, че на-право е невероятно.

- На кого? На баща ти?

- Да. Баща ми беше по своему истински феномен,

така да се каже.

- Знам, да, спомням си го.

- Разбира се, че трябва да си го спомняш. А сега погледни и този! Как говори, как се смее – и кажи!

Загледах се в придружителя на Доброчут. Наистина можах да усетя сходство на някои движения, а тогава придружителят на Доброчут се засмя. Да, неговият смях. Беше необичайно подобен на смеха на Мировия баща. Обаче чутините могат спокойно да нагласят нещо такова и без каквато и да било връзка с Чистилището. Поне по това, което можах да науча за тях досега, това не би могло да ги затрудни много. Обаче защо във всичко това намесваха Чистилището? Обзеха ме съмнения. Възможно ли е чутините наистина да са свързани по някакъв начин с Чистилището? Само че в какъв смисъл? В религиозен? Или в преносен смисъл? Нещо, което сами са създали, а сега установяват, дали има нещо такова или поне подобно в човешкото съзнание. Хм. Почти със сигурност са способни на това. По дяволите, способни са.

Загледан пред себе си, размишлявах за различни възможности. Фуу! Доста бяха! И при това мислите ми се заизреждаха със скорост по-голяма от скоростта, с която можех да ги проверя.

Забелязах вдигната ръка и поздрав:

- Здравсти, Петър!

Познатото лице ме извади от унеса с постоянната си усмивка. Беше един мой приятел, режисьор, поне беше завършил режисура, доколкото си спомнях. Обаче какво работи в момента не знаех, може би дори като режисьор.

- Здравсти, Бошян! – отговорих на поздрава му и той с жест ми показва бара, към който се беше насочил, макар че все още гледаше към мен и шарената ни компания.

- Здравсти, Бошян! – Доброчут с такава подчертана дяволитост повтори поздрава ми, че и мен изненада, и продължи да сочи с ръка пълните бутилки пред себе си:
- Почерпи се, Петър плаща!

- Аа? - излезе от устата ми. Защо пък сега това? За какво Доброчут иска да се запознае с този мой познат? Ако се има пред вид атмосферата, която цареше, това и не беше необичайно, макар че вече в главата ми се рояха смущаващи мисли за иначе пресметливото начинание на Доброчут или по въпроса какво може да се крие зад непринудената му покана. Е, да. Окей. - Хайде, сядай! - повиках Бощян, като му дадох знак да вземе един свободен стол от съседната маса.

- Ей, Бощян, здрасти! - извика изведнъж оживена Гиги, за да привлече вниманието му към себе си. - Ела, ще ни разкажеш и нещо за нашите комични актьори. Наистина, тези наши приятели са луди по тях.

Бощян седна, с леко кимване поздрави всеки отделно и кимна потвърдително на знака, който Доброчут направи, дали да му налее чашата.

- Да, наистина разговаряхме за актьорите, които имат способността да предизвикват смях само с външния си вид - Доброчут продължи инициативата на Гиги. - Искат да прекъснат някакво постоянно противоречие у себе си, но всичко това се превръща в безсилен гняв и капитулация пред съдбата, което след това става източник на бунтовен плам с противоположен, по-войнствен гняв.

Бощян със смях разтърси глава:

- Чакайте, малко по-бавно, какво ми казахте? - След това, размишлявайки за смисъла на думите на Доброчут, бавно отпи от пълната чаша. - Дааа, браво! Добре го казахте!

Гиги запляска с ръце:

- И мен ме обзе невероятно войнствен гняв заради пълната капитулация пред съдбата, нали?

Гиги въодушевено се засмя на това откритие и ме погледна така живо, че веднага ѝ кимнах, макар че при това повече ми се натрапваше изражението на лицето ѝ при срещата ни над онази пропаст. Обаче, ако има за себе си ново мнение, също е окей. Огледах я бързо с оценяващ поглед. Нищо депресивно не беше останало у нея. Съвсем наистина се беше оживила.

- Да, и аз забелязах това - и Доброчут насърчи Гиги в нейната нова увереност. - Наистина изненадващо е с каква лекота излъчвате от себе си толкова мощен жизнен импулс.

Да, Гиги, каквато беше преди, изчезна и сега беше точно това, което беше в момента, защото миналото, щом го отхвърлиш веднъж, изчезва и го няма повече. Поне, като гледах Гиги, стигнах до такава констатация. И колкото повече я гледах, толкова повече можех да констатирам, че тя е преживяла това особено дълбоко. Или нещо подобно, защото ме обземаха мисли ни най-малко да не се задълбавам прекалено в нейната проблематика, защото иначе съвсем скоро ще стигна дотам, че повече нищо да не ми бъде ясно.

- С удоволствие бих казал това - отново подхвана Доброчут. - Вече доста познати ми споменаха вашата игра. Казаха ми за вашата изключителна способност по-добре от всеки друг да привличате вниманието на публиката.

- Забелязали ли са? Наистина ли? - Гиги за момент забрави да играе. Всъщност, думите на Доброчут малко я учудиха, но след като видя убедителния израз на лицето му, все пак ги прие. Иначе отначало някак колебливо, обаче веднага след това вече с истинско въодушевление.

- Да, наистина е известна с това - след кратко размишление се съгласи и Боцян. - Такова чувство за хумор на актьорите обикновено добре се приема от публиката. Ами да. Защото и аз вече си представях нея в онази роля. Дори възнамерявах да я поканя.

- Да, нея би трябвало да ангажирате за онази роля - Доброчут отново употреби изключителната си сугестивност, което накара Боцян да размисли за причините, поради които се е отказал от собственото си намерение, въпреки че отначало не беше съвсем убеден, че изобщо го е имал. Затова накрая просто подхвърли, повече с намерение за по-бързо приключване на обсъжданата тема:

- С парите е проблем. Свършиха, така че сега вси-

чко виси във въздуха.

Обаче Доброчут завъртя отрицателно глава:

- Вие, хората на изкуството, нямате усет към финансовите дела. А за комедия, за добра комедия, наистина не е толкова трудно да получите някаква финансова помощ от спонсори.

Обаче при тези негови думи Боцяня веднага пак се съсредоточи:

- Как да не е? Какъв проблем е това и още как! Аз например, още не съм успял да осигуря финансови средства.

- Наистина ли? Трудно ли е това за вас? Такава дреболия... А колко всъщност ви трябва да този ваш проект?

Боцяня се замисли. Най-напред, разбира се, за събеседника.

- Искате да участвате с финансова помощ ли?

- Разбира се, защо не? С радост ще участвам.

Боцяня с недоверие наблюдаваше Доброчут. Наистина, у него се чувстваше някакво въодушевление, свързано с този проект, което иначе беше някак си малко необичайно или поне трудно разбираемо, но все пак...

След това още малко обмисли това, дали изразът „проект“ е подходящ и как ей-така изведнъж се оказа пред него. Обаче, ако нещата стоят така, както се вижда, то... Погледът му към мен му разкри насърчително кимане, т.е. следователно означаваше, че и според мен би могъл да предприеме интересно начинание.

- Ами да! – Боцяня започна да пресмята, а Доброчут ми намигна, доближи се до мен и прошепна:

- Нали ще е окей? С оглед на доброто протичане на събитието можем да я наградим малко.

- Ами разбира се. Ако можете да си позволите. С колко можете да подкрепите това начинание? – попитах аз, въпреки че размерът на подкрепата не би трябвало да е толкова важен, поне по моя преценка.

- Хм! – Доброчут с усмивка продължи, все още близо до ухото ми: – Ами имаме няколко такива златни топчета, големи колкото вашата планета Земя. А и по-

големи...

- Аа... Хм... – Това беше възможно и макар всичко това да беше извън обхвата на преценката ми на фактическото състояние, а и като се има пред вид размерът на „златните топчета“, от неговите думи схванах сериозно намерение да подкрепи Гиги, която при всички положения си заслужи нашата помощ.

- Е, да, а иначе днес изтеглих малко пари от банката, така че можем да преминем към по-конкретни разговори, нали?

След това Доброчут посегна към кожената чанта, която носеше със себе си. И Бощян, и Гиги също я погледнаха. Коженият ѝ ремък през цялото време висеше през рамото му, но те я забелязаха едва сега. Доброчут бавно отвори чантата, извади от нея една добре подредена пачка банкноти с чисто нов бандерол от банката и я сложи на масата.

Бощян и Гиги се загледаха в числата на най-горната банкнота и почти в дует промълвиха:

- Сто долара!

Сто такива банкноти трябваше да има в пачката. Бощян и Гиги се спогледаха с очевидно хармонично разбирателство, въпреки някои неясноти, така че Бощян бавно се пресегна, взе тази пачка банкноти, професионално я огъна и след това я пусна с бавно „пфрррррк“, което разкри пред очите и вътрешността на пачката. След това обърна пачката, повтори същия „пфрррррк“ и бавно сложи парите обратно на масата.

- Кеш.

- Да, кеш – кимна Доброчут, отново бръкна в чантата, сложи на масата още три подобни пачки и докато Бощян и Гиги кимаха потвърдително, задържа чантата в ръце. Бощян отново вземаше пачките в ръце, една след друга, и бързо ги провери със своята „пфрррррк техника“ и също като първия път и сега констатира:

- Всичко е кеш.

А Гиги през това време следеше ръката на Доброчут, която пак бърка в отворената чанта и при това забеляза още повече банкноти.

- Уааа! От тези май имате доста! Някоя пачка по-малко най-вероятно изобщо няма да усетите! – подхвърли тя с леко насърчителна изненада.

Доброчут кимна потвърдително:

- Разбира се. Няколко от тези пачки за нас не означават много.

- Охооо! – Гиги, в неочакван изблик на оживление, радостно извика от все сърце. – Чу ли, Бощян? Колко духовито! Казахте това с толкова забавен тон, че... – Гиги нервно търсеше точната дума, която очевидно не можеше да намери. – Нали, Бощян, какво ще кажеш?

- Това е... – Бощян, за разлика от Гиги, остана хладнокръвен с непроменено изражение на лицето. – Това е конкретно делово начинание – добави той след спокойно обмисляне като опитен бизнесмен.

- Ааа – леко проточи Гиги, а след това отново се развесели, още по-шумно от преди: – Да, така е, конкретно делово начинание!

- В кеш – добави Бощян, за да подчертае значението на сериозното въздействие, съответно на своето възприятие на това делово начинание. Трябваше да се наમેся:

- Гиги, по-добре прибери това в чантата, за да не привлечем ненужно внимание – посочих с кимване на необичайната купчина банкноти на масата.

- Аа, да, разбира се – Гиги бързо се огледа наоколо за евентуални наблюдатели и весело се закиска при констатацията, че бутилките засега все още успешно закриваха изгледа към банкнотите, които след това веднага прибра в чантата, като същевременно на няколко пъти се огледа.

- Е, има още... – продължи Доброчут, докато изваждаше от чантата следващите три пачки, в които имаше, както веднага се забеляза, съвсем различни банкноти. Бощян и Гиги се спогледаха, като направиха почти едновременно констатация:

- По хиляда!

След което Гиги добави:

- В долари.

- Да, в кеш! - потвърди Бощян. - Една пачка - сто хиляди долара.

- Е, от тези банкноти имам само два пъти по десет пачки - със съдържана скромност веднага добави Доброчут.

- Само два пъти по десет пачки... - беше всичко, което този път Гиги успя да изговори.

- Така е. Ето ги - Доброчут бутна пред Гиги две купчинки по десет пачки.

Сега Гиги недоверчиво разтвори първо една пачка, след това втора и още няколко след нея. Всъщност бяха прекалено много за точно преброяване.

- Всички банкноти са по хиляда долара - констатира тя накрая.

- Така е. По хиляда долара - потвърди Бощян с още по-сериозно изражение.

- Това е аванс - подхвърли Доброчут.

- Това е аванс - повтори Бощян.

- За този чудесен филм с Гиги в главната роля - продължи Доброчут.

- За този чудесен филм с Гиги в главната роля - отново повтори Бощян.

- За филм ли? - учуди се Гиги. - Мислех, че разговаряме за театрална пиеса.

- Това беше лапсус - опроверга я Бощян и с небрежно махване на ръка даде да се разбере, че това е незначителна подробност. - Разговаряме за филм. Разбираш ли?

- А, да, разбира се - Гиги просто подскочи на мястото си. - Ами че през цялото време ми се струваше, че разговаряме за филм...

- Да. Разговаряме за филм - отново с делови тон потвърди Бощян.

- А за текущи разходи ще ви напиша чек - Доброчут продължи да развива започнатия проект,

- Така. За текущи разходи - повтори Гиги и погледна Бощян, който само мълчаливо гледаше пред себе си, а след това заедно с Гиги спокойно наблюдаваше как Доброчут попълва чека.

- Четири, пет, шест нули – броеше Доброчут, приближи се до мен и ми прошепна: – А колко да ги напиша?

Леко набръчках чело и след кратко размишление му отвърнах:

- Ами да бъдат съвсем достатъчно. Ако не са, пак ще превърти.

- Седем нули – Доброчут погледна Гиги, която поглеждаше ту към него, ту към нулите. Не можеше да ѝ откаже: – Осем нули.

- В американски долари? – попита Гиги.

- Разбира се. Или може би желаете в някаква друга валута? Ако ви пречи...?

- Не, не, изобщо не ми пречи – Гиги се заизмъква някак си оправдавайки се – В долари. Нали е окей, Бошчан?

- Съвсем окей – потвърди той с все още сериозен делови тон.

- Така, а сега трябва да вървим – Доброчут приключи тази успешна за всички бизнес сделка и ми направи знак: – Да вървим.

Станах от масата и махнах с ръка на компанията, членовете на която отговориха на поздрава ми доста уважително, а също така сърдечно и дори с делова коректност. Гиги също стана, бързо дойде при мен и се приближи до ухото ми.

- Петър! – Гиги се притисна към мен. – Не знам кой иначе е в онзи тим, който ми спомена в началото като „ние“, но трябва да кажа, че сте бомба.

- Аа? – провлачих с усмивка. – Ама не всичко е толкова розово. Въпросът е, дали ще успеем.

- Съмняваш ли се?

- Не знам.

- Аз съм стопроцентово с вас. Можете да ме броите за своя. Всички сме един отбор, в това съвсем сигурно няма съмнение.

Приятелски ѝ кимнах в потвърждение.

- Петър!

- Да?

Гиги изведнъж ме погледна някак си загрижено.

- Грижи се за себе си, Петър. За миг всичко това ми се стори дяволски сериозно. Поне такава усещане имам.

- Ами, защото е сериозно. Затова поне за вас се погрижихме, нали?

- Да, така е. Адски добре се погрижи, тоест - погрижихте се. И аз бих се погрижила за теб, ако знаех как.

- О, нали вече го направи, и то по-добре, отколкото си мислиш.

Гиги известно време ме гледаше въпросително.

- Знаеш ли, Петър, за оня път, за онази вечер някак си ми е жал. Не трябваше да бъде така. Обаче ти ми харесваше. Но след това установих, че хич не ти е до мен. Само за облекчаване на скуката можеше да ти върша работа. Та започнах да прекалявам.

- Да прекаляваш? - повторих бавно. - Ама наистина намери интересна дума за поведението си на онзи купон. - Замислих се още малко над всички нейни действия. - И днес попрекали, нали?

Гиги се усмихна. Отначало малко сдържано, след това за кратко съвсем живо, почти весело, но все пак с някакво неприкрито чувство за вина.

- Няма повече. Обещавам.